

Ostatně podle § 231, posledního odstavce ex. ř., platícího podle § 286 ex. ř. též pro rozvrhové řízení v exekucích mobilárních, může proti osobám, které podle rozvrhového usnesení dosáhly uspokojení, každý uplatnit své lepší právo žalobou nehledíc na to, zda při rozvrhovém roku odpor vznesl čili nic a zdali rozvrhové usnesení vešlo v právní moc a bylo dokonce i vykonáno. Může tedy i věřitel, jenž nevznesl odpor v rozvrhovém řízení, uplatnit proti pravoplatnému rozvrhovému usnesení své lepší právo žalobou potud, pokud je zakládá na skutkové podstatě, o níž nebylo v rozvrhovém usnesení rozhodnuto (judikát býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 220 a rozh. čís. 12792 Sb. n. s.). Názor žalované strany, že smluvní zástavní právo žalujícího Svazu zaniklo tím, že Svaz dal pro svou pohledávku zastavené věci exekučně zabavit, není správný, ježto exekuční zabavení není uvedeno v §§ 467 a 468 obč. zák. mezi způsoby, jimiž zástavní právo zaniká, a nelze v něm spatřovati projev zástavního věřitele, že se vzdává svého smluvního zástavního práva.

Čís. 15390.

Byl-li dlužníkem zahájen spor a sporná pohledávka byla pak zabavena a přikázána k vybrání, vadí opětovnému zažalování téže pohledávky vymáhajícím věřitelem podle § 308 ex. ř. překážka zahájené rozepře. Vymáhající věřitel jest oprávněn vstoupiti do sporu jako hlavní strana.

(Rozh. ze dne 12. září 1936, Rv II 237/36.)

Podle spisů C 16/35 okresního soudu v M. podal Josef G. proti Anně G-ové dne 7. ledna 1935 žalobu na zaplacení pohledávky 2.335 Kč 35 h. Řízení zůstalo dne 6. února 1935 v klidu. Tato pohledávka byla žalobci jako vymáhajícímu věřiteli pro jeho pohledávku proti Josefu G-ovi v částce 1.000 Kč usnesením ze dne 21. května 1935 zabavena a jemu přikázána k vybrání. Žalobce podal pak žalobu proti původně žalované Anně G-ové na zaplacení své pohledávky s útratami úhrnem 1.091 Kč. První soud žalobu pro tentokrát zamítl. Odvolací soud žalobu odmítl pro překážku rozepře zahájené.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Přikázáním pohledávky k vybrání nevstupuje vymáhající věřitel v hmotná práva povinného jako postupník, jest však dle § 308 ex. ř. oprávněn pohledávku vymáhati jak mimo soud, tak i na soudě, a to vlastním jménem, avšak na účet povinného (srovnej rozh. čís. 5169 Sb. n. s.) a je-li v době přikázání o zabavené pohledávce spor již dlužníkem zahájen, jest vymáhající věřitel oprávněn vstoupiti do sporu toho jako hlavní strana. Vymáhá-li tudíž vymáhající věřitel pohledávku dlužníkovu jemu k vybrání přikázanou, nejedná jako nový samostatný právní pod-

mět, který by byl odlišný od dlužníka, nýbrž vymáhá žalobou vpravdě nárok dlužníkův. Posuzuje-li se sporný případ podle vyslovených právních názorů, jde v souzené věci o tentýž právní podmět a tentýž nárok jako v žalobě C 16/35. Právem proto odmítl odvolací soud žalobu pro zahájení rozepře (§§ 233, 240 c. ř. s., §§ 471 čis. 6 a 475, odst. 3 c. ř. s.).

Čís. 15391.

Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým bolo potvrdené usnesenie súdu prvej stolice, vynesené o žiadosti o počatie zemedelského vyrovnacieho pokračovania, rekurz nie je prípustný.

(Rozh. z 15. septembra 1936, R III 610/36.)

N a j v y š š í s ú d rekurz veriteľky odmietol.

D ů v o d y:

Vládne nariadenie č. 76/1936 Sb. z. a n. stanoví v § 3, že o zemedelskom vyrovnacom pokračovaní platia ustanovenia vyrovnacieho poriadku (časť II. zák. č. 64/1931 Sb. z. a n.), pokiaľ vládne nariadenie niečo iného neustanovuje. O opravných prostriedkoch proti usneseniu, ktorým bola vybavená žiadosť o počatie zemedelského vyrovnacieho pokračovania, citované vládne nariadenie osobitného ustanovenia nemá. Treba preto upotrebiť ustanovenia vyrovnacieho poriadku, podľa ktorého nie je proti súhlasným usneseniam nižších stolíc rekurz prípustný (srov. Úr. sb. č. 829 a 1848).

Čís. 15392.

Činnosť rituálneho dozerača, pozostávajúca v tom, že zisťoval, či mäso je opatrené razítkom náboženskej obce, či je očistené od žíl a poliate každý tretí deň vodou, nie je odborným dozorom podľa § 1, odst. 1 č. 6 a) zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.)*

(Rozh. z 15. septembra 1936, Rv III 623/36.)

Žalobník bol zamestnaný u žalovaného kongresu židovskej náboženskej obce v B. od 5. októbra 1925 do 1. mája 1934 ako rituálny dozerač v mäsiarskom stánku v tržnici. Po zrušení služebného pomeru žalobník stal sa práceneschopným a žalobou domáhal sa na žalovanej strane platenia penzie a výchovného príspevku na tom základe, že ho žalovaná strana neprihlásila k penzijnému poisteniu, ačkoľvek podľa spôsobu zamestnania penzijnému poisteniu podliehal. V š e t k y t r i s ú d y žalobu zamietly, n a j v y š š í s ú d z týchto

*) Srov. Úr. sb. čis. 2503.